

Kırmızı Zifare

Sayı: 97

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

BU SAYIDA:

Aytül Akal

Kırmızı Şemsiyeli
Adam Vapurda

Aysel Gürmen

Yalın Ayak Bir Göçmen

Fatih Erdoğan

Sihirli Kaykay

Sindbad'ın
Dördüncü Yolculuğu

Bilim Oyun:
Görünmez Olmak

Ayin Filmi:

Kutup Macerası

Kitap Sofrası:

Ay Kaç Yaşında?

Tiyatro:

Mutlu Prens

Müzikal:

Hayvanlar

Karnavalı

mavibulut

ISSN 1300-3291
9 771300 329160

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Yaygın süreli yayın. Sayı: 97, Nisan 2006

Kuruluşu: 1990

Sahibi:

Mavibulut Yayıncılık Tic. ve San. Ltd. Şti. adına Hüseyin Fatih Erdoğan

Yazı İşleri Müdürü:

Keriman Güldiken

İşletme Müdürü: Lütfü Kılınç

Editör: Dr. Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Aytül Akal, Aysel Gürmen, Mavisel Yener, Yıldırım Derya, Mustafa Delioğlu,
Gülten Dayıoğlu, Mustafa Ruhi Şirin

Kapak: Öğünç Ersöz

Ayda bir çıkar

Fiyatı: 4 YTL

Yıllık abonelik bedeli: 40 YTL

Baskı:

Graphis Matbaa

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Sitesi 1. Cd. No:139

Bağcılar İstanbul

Tel: 0212- 629 06 07

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.

Perpa B Blok Kat: 11 No: 1930

Okmeydanı İstanbul

Tel: 0212-320 21 30

Faks: 0212-320 21 33

www.kirmizifare.com

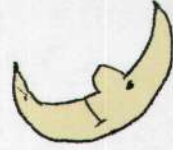
İÇİNDEKİLER

Hangi
Kitaptan?
Sayfa 2

Kayaya
Sorular

(Aytül Akal,
Mavisel Yener) Sayfa 3

Yalın ayak bir
göçmen (Aysel
Gürmen) Sayfa 4

Kırmızı Şemsiyeli
Adam Vapurda
(Aytül Akal) Sayfa 12

Sindbad'ın
Dördüncü
Yolculuğu
Sayfa 16

Sihirli Kaykay (Fatih
Erdoğan) Sayfa 18

Bilimoyun (Fatih Erdoğan)
Sayfa 24

Okurlardan (Vak Vak
Vrak Vrak) Sayfa 26

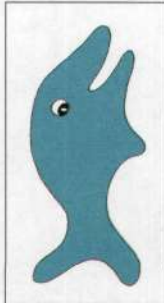
Bilgi Küpü
Sayfa 27

Mutlu prens ve
Hayvanlar Karnavalı
Sayfa 28

Kutup
Macerası
Sayfa 29

Dilimoyun
Sayfa 30

Bulmaca
Sayfa 31

Keriman
Abla'nın
Kitap Sofrası
Sayfa 32

BİLİN BAKALIM HANGİ KİTAPTAN!

Bu ayki
Kitabımız
gerçekten
tuhaf bir Kitap.
Kitap boyunca
Kahramanımızın
başına bir sürü
tuhaf şey
geliyor. Yandaki
metni okuyun,
bakalım hangi
Kitaptan alıntı
olduğunu
bulabilecek
misiniz?

Not: Adres ve
e-posta iç Kapakta
yazılı.

"Duygusu
gerçekten doğrudu:

Boyu bir karış
olmuştu şimdi, o
güzelim bahçeye
açılan küçük kapıdan
sığacak hale geldiğini
görünce, yüzü
sevinçle ışıdı. Yine de
bir-iki dakika durdu
önce, daha fazla

kısalıp

kısaltmayacağını
anlamak istedi;
tedirgindi biraz: "Olur
a," diyordu kendi
kendine, "belki de
kısa kısa yok
oluveririm, tıpkı bir
mum fitili gibi. O
zaman neye
benzerim acaba?"

Gözünün önüne,
söndürülmüş bir
mumun alevini
getirmeye çalıştı,
böyle bir şeye hiç
rastlamamıştı çünkü."

Resim: Pierre Couronne

Kayaya Sorular

Konuşsana kaya

Sorum sana:

Evvel zaman içinde

Güneş var mıydı uzayda?

Konuşsana kaya

Nasıl çıktın dağlara?

Canın sıkılmadı mı

Otururken tek başına?

Ey dilsiz kaya

Seslerimizi

Sen mi yansıtın.

Ay'a?

Bir gün konuşursan eğer

Selam götür benden.

Bin yıl sonraki

Güneş'e, Ay'a

Çocuklara...

Ay Kaç Yaşında?

Yazanlar:

Aytül Akal, Mavisel Yener

Res: Mustafa Delioğlu

Uçanbalık Yayıncılık

yalın ayak bir göçmen

Çok sıradan bir gün gibi başlamıştı 6 ocak 1964. Annemin damla sakızlı, bol susamlı çöreklerinin kokusuyla uyandığımda, o günün tarihe geçecek bir gün olacağını ve çocukluğumu elimden alacağını bilen var mıydı acaba?

Burnumda yoğun çörek kokusuyla daha gözümü açmadan, boyuma göre oldukça yüksek olan pirinç karyoladan aşağıya süzıldüm. Ayağıma dolanan geceliğimle, her zaman kındırık (aralık) olan kapıyı ardına kadar açıp avluya fırladım.

Eskimo evlerine benzeyen taş fırınımıza ulaşmak için önce avluyu, sonra da kocaman meyve bahçemizi geçmem gerekiyordu.

Kestirmeden fırına doğru koşarken çıplak ayaklarıma birkaç diken battı. Aldırmadım hiç... Nasılsa akşam olunca annem bir dikiş iğnesiyle gün boyu tabanlarıma batan dikenleri tek tek çıkaracaktı.

Aysel Gürmen

Fırının yanına vardığımda annem fırın küreğiyle çörekleri fırının ağzına kadar getiriyor, anneannem de çörekleri iki ayrı sepete atıyordu. Sepetlerin birine, benim için yapılmış olan, bebek, ay, yıldız, çanta, kalp şeklinde olanları; diğerine de normal olanları atıyordu.

"Aç eteğini!" dedi annem beni görünce. Eğilip geceliğimin etek uçlarından tutup kaldırdım. Annem bebek şeklinde olan bir çörek attı içine.

Çöreğimin soğumasını beklerken annemle anneannemi izlemeye koyuldum. Birazdan dayımlara çörek götürmek için komşu köylerden biri olan Arpalık'a gideceklerini biliyordum. Anneannem dayımlarla birlikte yaşıyordu. Bizim evden bakınca, derenin karşı tarafında, bir tepenin yamacında kurulmuş olan Arpalık Köyü'nü görebiliyordum. Dayımın benden büyük iki oğlu, benim yaşımda bir oğlu ve benden birkaç

yaş küçük olan bir kızı vardı.

"Ben de sizinle gelebilir miyim?" diye sordum heyecanla.

"Olmaz!" dedi annem.

"Yürüyerek gideceğiz. Gelecek sefere seni de götürürüm."

"Söz mü?"

"Söz!"

"Ne sözü?"

"Türk sözü!"

Çok mutlu oldum. Bir dahaki sefere, dayımlara gidişim kesinleşmişti. Bizim köyde hiç kimse tutamayacağı bir söz için "Türk Sözü" vermezdi. Çok önemli bir sözdü bu. Köy halkının yarısını oluşturan Rumlar bile verdikleri sözü tutacaklarını belirtmek için "Türk Sözü!" derlerdi.

Annemler çörekleri alıp eve doğru gidince, ben de bahçemizin tam ortasındaki kör kuyunun başına gittim. Kör kuyunun yanı başındaki kil yığının, yarıya kadar su dolu demir kovam, yapmış olduğum hayvan heykelleri, tabak çanaklar ve günlerdir bitirmeye çalıştığım şatom beni bekliyordu. Bitirince, anneme armağan edecektim yaptığım şatoyu.

"Ayseeel! Biz gidiyoruz. Ablalarının sözünü dinle ve sakın

dışarıya çıkma! Baban bugün köyde olacak. Ben dayınlardan sonra tarlaya gideceğim," diye seslendi annem uzaktan.

"Tamam anne!" dedim duyabileceği bir sesle.

Babam çiftçiler kooperatifinin kurucusu ve başkanıydı. Kooperatifle ilgili işler olduğu zaman zorunlu olarak tarlaya gitmezdi. Tarladaki bütün işler anneme kalırdı.

Bir yandan sıcak çöreğimi yiyor, bir yandan da şatonun çevresine yapacağım kalın ve yüksek duvarı nasıl yapacağımı tasarlıyordum. Büyük bir bahçesi olmalıydı şatonun. Bahçede bir de

havuz olmalıydı. Havuza akan su bir aslan heykelinin ağzından dökülmeliydi.

Çöreğimi bitirince hemen işe koyuldum. Büyük bir özenle hazırladığım killi çamurdan duvarlar örüp şatoyu güvenceye alırken zamanı unutmuştum. Sırtımda sıcacık güneş, bütün dikkatimi yaptığım işe vermiştim ki ilk patlama sesini duydum. Doğruldu. Ardından bir patlama sesi daha geldi. Bir daha, bir daha... Arpalık tarafından geliyordu sesler. Ayağa kalktım ve dayımların köyüne doğru baktım. Tek tek başlayan silah sesleri, çok sesli bir koroya dönüşmüştü. Onlarca silah, aynı anda ateş ediyor gibiydi. İyi de, nereye, kime ateş ediyorlardı?

Bu soru bir bıçak gibi saplandı kalbime. Annem o seslerin geldiği yerdeydi. Eve koştum.

Üç ablam, babam, bazı komşular ve köyün ileri gelenleri, avluda dizilmişler, seslerin geldiği yöne bakıyorlardı. İriyarı bir ağabey babamın koluna yapışmıştı. "Olmaz Yusuf Dayı, seni de öldürürler!" diyordu.

Ve alevleri gördük. Arpalık ve çevresi cayı cayı yanıyordu. Hiç bu kadar yüksek alev görmemiştım o güne kadar.

Duman kokusu bize kadar ulaşmıştı. Gözlerim kendiliğinden fırınımıza doğru kaydı. Kısa bir süre önce orda olan annemin görüntüleri geçti zihnimden. Babamın yanına yaklaşıp paçasını tuttum. Paçasını tutunca babam beni kucağına alırdı hemen. Aramızda gizli bir anlaşma vardı sanki. Ancak bu kez gizli anlaşmamıza uymadı babam. Büyük olasılıkla paçasını tuttuğumun farkında bile değildi. Bakışları karşı yamaçları saran alevlere sabitlenmişti. Paçasını sağa sola salladım, belki beni fark eder de kucağına alır diye. Ama o, kumaştan giysileri olan bir heykel gibiydi.

Birden bir ses duyuldu: "Köyü hemen boşaltıp Akıncılar'a

Resim: Sibel Demirtaş (Benim Adım Selen / Aysel Gürmen)

gideceğiz. Rum okulunun önünde kamyon bekliyor, birazdan bizim köye de saldıracaklar!" diye bağırdı.

Kalabalık, Rum okuluna doğru koşmaya başladı. Arkalarından baktığımda heykellerimin ve şatomun ayaklar altında ezildiğini gördüm. Babam yerinden hiç kımıldamadığı için ablamlar ve ben kımıldamadık. Babam ve ablamların ne düşündüğünü bilemiyordum ama benim aklımda tek bir şey vardı: "Annesiz kaldım!"

Sonuçta, ötekilere katılmak zorunda kaldık. Asfalt yola çıkan patikadan geçerken üstüne bastığım dikenler ve sivri taşlar, ayaklarımın çıplak olduğunu anımsatmıştı bana. Ayaklarımın acısı yüreğimdeki sancıyı dayanılır kılmıştı sanki.

Akıncılar'a yaklaştığımızda ne ayaklarımı ne de bedenimi hissedebiliyordum. Bastığım yerlerde kanlı ayak izlerimi bırakıyordum.

Akıncılar'da silahlı gençler karşıladı bizi. Sonradan, mücahit olduklarını öğrendim. Aralarında büyük teyzemin oğlu da vardı. Önceden bir kez gördüğüm

teyzemin oğlunu yemyeşil gözlerinden ve upuzun boyundan tanıdım. Belinde tabancası vardı ve etrafa emirler yağıdırıyordu.

"Gel bakayım sen!" deyip kaşla göz arasında babamın paçasını tutan elimin parmaklarını zorla açıp beni babamdan ayırdı ve kucağına aldı.

"Annem orda kaldı."

"Merak etme! Ben anneni getireceğim sana."

"Söz mü? Ne sözü?"

"Türk sözü!"

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Büyük bir umut dolmuştu içime. Teyzemin oğluna inanmıştım. Boynuna sarıldım ve

başımı omzuna koydum. Çok yorgundum.

Doğruca teyzemin evine gittik. Ev kalabalıktı. Teyzem beni görür görmez, dizlerini dövmeye başladı.

"Aman Allahım! Bu çocuk yalın ayak. Nedir bu başımıza gelenler?"

Beni yıkayıp ayaklarıma ne olduğunu bilmediğim bir şeyler sürdü. Her ne sürdüyse daha çok yandı ayaklarım. Bir çift erkek çorabı giydirdi ve sonra da elime bir bardak çayla bir parça hellim peynirli ekmek verdi.

Bir gözüm hep babamdaydı. Oturduğu sandalyede öne doğru eğilmiş, dirsekleri dizlerinin üstünde, ellerini kenetlemiş, öylece yere bakıyordu. İkram edilen her şeyi geri çeviriyordu. Kimseyle konuşmuyordu.

Akşama doğru teyzemin oğlu, öldüğünü düşündüğümüz dayımla içeri girince kıyamet koptu evde. Herkes daha çok ağlamaya başladı. Dayımın hıçkırıkları bütün sesleri bastırıyordu. O iriyarı adamın ağlayışı çok acı vericiydi.

Arpalık'ta silahlı çatışma başladığı zaman dayım, evinden uzakta sürüsünü otlatıyormuş.

Çatışma bir türlü dinmeyince ve Akıncılar'a giden insan topluluklarını görünce doğruca Akıncılar'a gelmiş.

Kalabalıktan sıyrılıp usulca teyzemin oğlunun yanına gittim ve kulağına eğilip, "Annemi getireceksin değil mi? Unutmadın, değil mi?" diye sordum.

Başımı okşadı: "Unutur muyum hiç!" dedi. "Ama sen hiçbir şey yememişsin, haydi, bir şeyler ye!"

"Sen annemi getirince yiyeceğim, söz. Hem de Türk sözü."

Dayımla babam bütün gece ağladı. Babamı da ağlattığı için dayıma kızmıştım. O gelinceye kadar babam hiç ağlamamıştı doğrusu. Kocaman iki adamın karşılıklı oturup ağlaması içler acısıydı. Teyzemin oğlu ortadan kaybolmuştu.

Ben yattığım yerde, kimseye belli etmeden sessiz sessiz ağlıyordum. Diğer çocukların hepsi uyumuştı ama ben hiç uyumadım. Bütün gece konuşulanları dinledim. Konuşmalardan, çocukların hiçbir şey anlamadığını, üzülmediğini, kaygılanmadığını, acı çekmediğini

düşündüklerini anladım. Ve o gece, büyüdüğüm zaman bir kitap yazmaya; çocukların yaşananlardan nasıl etkilendiğini anlatmaya karar verdim

Sabahın ilk ışıklarıyla, köye birilerinin yaklaştığı haberi geldi. Hemen köy girişine koştuk. Gelenlerin kim olduklarını seçinceye kadar aradan bir saat geçti. Teyzemin oğlu ve arkadaşlarının yanında Arpalık'tan gelen kadın ve çocuklar vardı. Annemi seçmeye çalışıyordum aralarından.

O da ne? Herkes gelmişti ama annem, anneannem, yengem ve dayımın çocukları yoktu. Göğsüme yine ağırlık çökmüştü. Nasıl gelmezler? Neden gelmezler?

Korkunç bir isyan kabardı içimde. Herkes kurtulmuştu da bir onlar mı kurtulamamıştı. Aptal mıydılar? Diğer kadınların saklandığı yere neden saklanamadılar?

Kimse bilmiyordu nerede olduklarını. Çatışma bittikten sonra Rumlar, kadınları ve çocukları saklandıkları evden çıkarmışlar, esir olarak götürüyorlarmış ki bir

İngiliz zırlısı gelmiş ve esir olarak götürülmelerine engel olmuş. O ana kadar bizimkiler, ötekilerin yanındaymış. Ondan sonra bir daha görmemişler onları. Teyzemin oğlu çok aramış onları ama bulamamış.

Babam yine heykel duruşuna geçmişti. Dayım ve diğer iki ablam yerlerde tepinerek benim gibi çılgık atıyorlardı. Bizim gibi başkaları da vardı çırpınıp duran. Arpalık'tan yorgun argın gelen bir kadın kocasının öldüğünü öğrenince

bayılmıştı. Çocukları, "Anne, sen ölme! Anne, sen ölme!" diye bağıyordu.

Tam o sırada teyzemin oğlu geldi yanımıza. Onu artık görmek istemiyordum. Kimseyi görmek istemiyordum.

"Sizin köyden buraya doğru birileri geliyor!" dedi heyecanla.

"Yalancın!" diye bağııp yüzüne okkalı bir tokat indirdim.

O zamanlar büyüklere el kaldırmak ve o şekilde bağırarak kabul edilir bir şey değildi. Ablamın tokadı yanağımda patlayınca kendime geldim. Bir ikinci tokat geliyordu ki teyzemin oğlu ablama engel oldu.

"Bırak çocuğu!" dedi ve beni kucağına aldı. Tepeye çıktık. Bir dürbünü üç kişi elden ele dolaştırıyordu.

"Verin bakayım!" dedi teyzemin oğlu. Dürbünü aldı, önce kendi baktı sonra bana verdi.

Heyecandan kalbim duracaktı nerdeyse. Annem! Annem! Ne olur dürbündeki sen ol!

"Bak bakalım onlar mı, ben anlayamadım, çok uzaktalar," dedi teyzemin oğlu. Dürbünün bulanık merceğinden gelenleri görmeye çalıştım. Uzaktaydılar. Bir eşek ve birkaç kişi...

Ablam kaptı dürbünü elimden. Uzun uzun baktı. En sonunda gelenleri gördü ve havaya zıpladı. "Annem! Annem geliyor!"

Teyzemin oğlu aceleyle dürbünü ablamdan alıp baktı ve hemen bana uzattı. Gözleri gülüyordu yeşil yeşil dürbünü verirken.

"Kendin bak!" dedi.

Artık bir tek gözlerime inanacağımı anlamıştı galiba.

Yürüyüşünden tanıdım annemi. Eşegimizin üstündekiler anneannem ve dayımın çocukları olmalıydı.

Resim: Sibel Demirtaş (Selen Kibris'ta / Aysel Gürmen)

"Annem geliyor!" dedim teyzemin oğluna, sakince.

"Evet!" dedi. "Annen geliyor."

Annem Akıncılar'a ayak basıncaya kadar hüngür hüngür ağladım.

Kimse beni susturamadı.

O günden sonra bir daha çocuk olamadım. Yalnızca bir göçmendim.

Yalın ayak bir göçmen. Ama, mutsuz değildim. Her şeyimizi yitirmiş olmamız önemli değildi. Annem vardı ya...

Aysel Gürmen

1956 yılında Kıbrıs'ta doğdu. İlk ve orta öğrenimini, 1963-1974 yılları arasında, Kıbrıs'ta tamamladıktan sonra, Boğaziçi Üniversitesi İşletme ve Eğitim Bölümleri'ni bitirip, aynı üniversitede Yaygın Eğitim Yüksek Lisans Bölümü'ne devam etti.

Uçanbalık Yayınevi'ne ait 130'u aşkın kitabın editörlüğünü yaptı. Şu ana kadar yayımlanmış, okul öncesi ve ilkokul çocukları için 33 kitabı var.

1995 yılında T.C. Kültür Bakanlığı'nın düzenlemiş olduğu 0-6 yaş "Eflatun Cem Güney" özgün çocuk kitapları yarışması için yazdığı "Kuli'nin Rüyası" isimli kitabı ödüle layık görüldü. Doğal afetlerden söz eden ve 25.000 adet basılarak depremde etkilenen çocuklara ücretsiz olarak dağıtılan kitabı "Kırıkk Tavşan"ı, deprem bölgesindeki çocuklara armağan olarak hazırladı. Yayına hazırlanmakta olan birçok kitabı vardır.

Öykülerinde esprili ve eğlenceli anlatım ön plana çıkarken, temelde eğitici ve öğretici olma özellikleri dikkati çekiyor. "Selen'in Öyküleri" dizisinde yayımlanan on kitabı bu nedenle hem çocuklar, hem de anne babalar tarafından zevkle okunuyor. Selen ve Sevinç adlı iki kızı var.

Kitapları:

Selen Öyküleri Dizisi (8-12 yaşlar)

Keskin Gözlü Dişi Kartal (8-12 yaşlar)

En Güzel Armağan (8-12 yaşlar)

Bizim Komşular Çok Komik (8-14 yaşlar)

Gemisini Batıran Kaptan (İlk Gençlik Romanı)

Kırmızı Şemsiyeli Adam Vapurda

Aytül Akal

Kırmızı şemsiyeli adam
elindeki kitabın
Kapağını kapatıp
yanında oturan yaşlı adama
gülümseyerek:

"Artık neden okumuyorum,

biliyor musunuz?" dedi. Kırmızı
şemsiyeli adam sözlerine devam
edecekti ama, vapur hareket ettiğinden
beri hiç konuşmadan öylecene oturup
yolcuları saymaktan sıkılan yaşlı adam,
karşısına çıkan bu fırsatı kaçırmak

istemedi ve hemen atılarak sözünü kesti:

"Okumayı sevmiyorsunuz herhalde," dedi. "Maalesef son yıllarda okumayı sevmeyen bir kesim türedi."

Sözlerine daha derin bir anlam katabilmek için, dudaklarını şişirilmiş balon ağzı gibi büzüp üzüntülü bir ifade ile başını salladı.

Karşılarında oturan adam:

"Bence çok haklısınız beyefendi," diye söze karıştı. "Bu zamanın gençleri kitap okumuyor. Varsa yoksa bilgisayar, televizyon."

"Aaa, bilgisayara laf yok," diye atıldı pencere kenarındaki genç. "Ben bilgisayar mühendisi olacağım."

"Bilgisayar mühendisi olmak için çok okumak gerek," dedi yaşlı adam. "Bol bol okumak..."

"Ben zaten okuyorum," dedi genç

adam. "Hem de tam 14 yıldır okuyorum; iki yılım kaldı. Sonra yaşasın mühendislik!"

"Ben 65 yıldır okuyorum genç adam, ama hâlâ öğrenecek çok şey var," dedi yaşlı adam bilge tavırla.

"Demek 65 yıldır hâlâ mezun olamadın amca," dedi genç gülerek.

"Biz okuldan değil, kitaplardan söz ediyoruz herhalde," diye azarlar tonda karşılık verdi yaşlı adam.

Kenarda oturan başörtülü kadın:

"Bana kitap mitap demeyin," diye sözü aldı.

"Geçen gün yeğenime doğum günü armağanı diye bir kitap alayım dedim, aman ne pahalı, ne pahalı! Şaştım

diye sordu. Yanındaki:

"Adamın biri

'Neden

Okumuyorum? diye

sordu, diğerleri onu

yanıtlıyor," diye

açıkladı.

"Neden

okumuyormuş peki?"

diye sordu kadın

merakla.

"Bence

gözlüğünü evde

unutmuştur," diye

yorum yaptı adam.

"Belki de okuma yazma

bilmiyordur," dedi kadın kıs kıs

gölerek.

"İsabet!" dedi hemen karşılarında

oturan adam, sinirli bir tavırla.

kaldım. Ders kitabı, ansiklopedi falan
olsa neyse! Alt tarafı incecik bir çocuk
kitabı canım!"

14

Konuşmaları dinleyen arka
sıradaki adam yerinden kalkıp ilerledi,
bir yandan laf yetiştirirken, kırmızı
şemsiyeli adamın yanındaki boş yere
oturdu:

"Kitap mı? Kitap hediye olur mu
hiç hanımefendi? İyi ki almamışsınız.
Hediye dediğin, kız çocuklara konuşan
bebek, erkek çocuklara uzaktan
kumandalı bir araba olur," dedi.

Arka sıradaki adamın yer
değiştirmesi, yan sırada oturan bir
kadının ilgisini çekmişti. Kulakları iyi
işitmediğinden yanındakine doğru
iyice eğilerek:

"Ne konuşuyor orda oturanlar?"

"Okumadığı daha iyi! Ben seçen gün bir kitap aldım, ancak yarısına kadar okuyabildim."

"Neden? Kitabın diğer yarısının yaprakları mı kopmuştu?" diye sordu kadın.

"Hayır efendim," dedi adam sert bir sesle. "Dili bozuk, hiçbir şey anlaşılmıyordu."

"Belki yanlışlıkla yabancı dilde bir kitap almıştınız," diye sebep bulmaya çalıştı kadın. Adam kadına ters ters baktı ve yakınmayı sürdürdü:

"Yani inanın, oturup ben yazsam, çok daha iyisini yazardım. O ne anlamsız konu, ne özensiz kurgu!"

"Çok haklısınız beyefendi," diye atıldı kadın yine. "Televizyonda yıllardır süren dizilerden biraz örnek alsalar ya! Ben sabahdan akşama kadar hiç birini kaçırmadan izliyorum, inanın her birinin konusu birbirinden sürükleyici!" Nedense bu kez yalnızca okuduğu kitabı anlamadığından yaklaşan adam değil, çevrede oturan herkes kadına ters ters baktı. Kısa bir sessizlik oldu.

O arada, kırmızı şemsiyeli adam kitabını çantasına koymuş, kırmızı şemsiyesini koluna asmış, yoluna gitmek üzereydi. Gitmeden önce dönüp, kitap sohbeti yapmakta olan diğer yolculara:

"Kitap okumuyorum, çünkü vapur çoktan iskeleyle yanaştı. Artık kitabıma evde devam edeceğim, diyecektim," dedi.

Sonra zarif bir selam verdi ve herkesi şaşkın bakışlarla ardından bakarken bırakıp çıkışa doğru yürüdü.

Sindbad'ın Dördüncü Yolculuğu

Yemekten hemen sonra Sindbad dördüncü yolculuğunu anlatmaya koyuldu:

"İşlerimi yoluna koymakla uğraştım bir süre," dedi. "Sonra İran'ı gezdim. Ticaret yaptım. Sonunda yine kendimi bir gemiye atıp denizlere açıldım.

Çok geçmedi ki büyük bir fırtına çıktı. Yelkenler paramparça oldu, gemi karaya oturdu. Yolcuların ve denizcilerin çoğu boğuldu.

Birkaç kişiyle birlikte tutunduğumuz kalas bir adaya sürüklendi. Bol bol meyve ve tatlı su bulunan bir adaydı. Ertesi sabah adayı keşfetmek üzere dolaşmaya başladık. Çok geçmeden adanın yerlileriyle karşılaştık. Bizi alıp evlerine götürdüler.

Çok naziktiler. Bize lezzetli yiyecekler ikram ettiler.

Arkadaşlarım gibi ben de çok açtım, ama mideme dokunacağından korktuğum için verilenleri yiyemedim. Daha

sonraki günler de aynı şeyi yaptım. Karnımı gizlice topladığım meyvelerle doyurdum. Arkadaşlarım ise sunulan pilavları tencere tencere yedikleri için çok geçmeden şişmanladılar ve yerliler için mükemmel

yemekler haline dönüştüler.

Olan bitenin dehşetiyle ve uyguladığım gizli diyet sayesinde öyle cılızlaşmışım ki benimle ilgilenmediler bile.

Bu sayede köyde özgürce dolaşabiliyordum. Bir gün yaşlı biri dışında köydeki yerilerin tümü bir yerlere gitmişken köyden kaçmayı başardım. Yaşlı yerli avazı çıktığı kadar bağırdıysa da sesini kimseye duyuramadı.

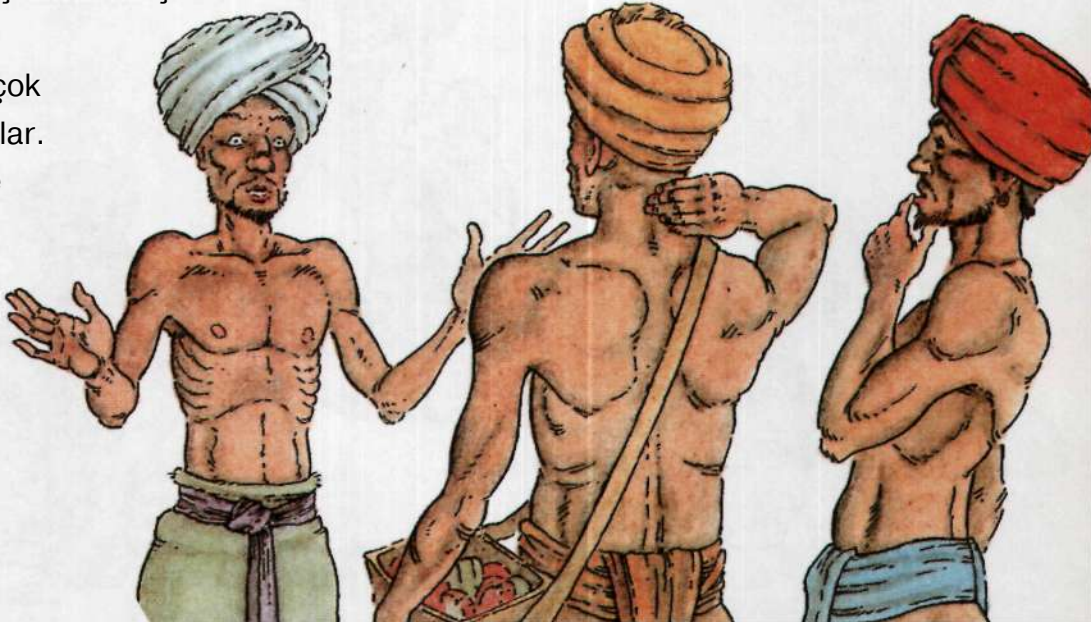
Arada küçük dinlenme molaları vererek gece bastırana dek koştum. Yedi gün boyunca kimseye rastlamadım. Sekizinci gün adanın her tarafında yetişen biberlerden toplamaya gelmiş olan bir takım insanlarla karşılaştım. Başıma gelenleri dinleyince kurtulabilmiş olmama çok şaşırdılar.

Bana çok iyi davrandılar. İşleri bitince benim de onlarla birlikte gitmeme

izin verdiler. Yaşadıkları adanın kralı bana giysiler verdi ve halkına bana göz kulak olmalarını emretti. Çok mutlu olmuştum. Neyse ki tüm bu iyiliklerin karşılığını vermenin bir yolunu buldum.

Ada halkının tümü, kral dahil çıplak at üstüne biniyorlardı. Hemen çalışmaya koyulup bir koşum takımı ve eyer yaptım. Hemen gidip *krala* sundum. Kralın çok hoşuna gitti bu. Çok geçmeden yüzlerce koşum takımı ve eyer yaptım. Karşılığında bana verilen armağanlarla bir servetim oluştu.

Bir gün kral, sanırım onun ülkesinde yerleşip kalmam ve kendi ülkeme geri dönmekten vazgeçmem için bana bir eş verdi.

Önce bundan çok hoşlandım ve kalmak istedim. Ama bir süre sonra kendi evime ve yaşadığım kent Bağdad'a duyduğum özlem ağır bastı. Bu nedenle, fırsat kollamaya başladım ve fırsat hiç beklenmedik bir biçimde geldi.

Bir süredir hasta olan eşim birden ölünce geleneklere uygun olarak beni de onunla birlikte denize bakan bir yamaçtaki mezara gömdüler.

Açık bir tabuttaydık ve kaya bir lahite konmuştuk. Mezarlıktaki tören bitip de herkes uzaklaşınca sessizce lahit kapağını itip çıktım. İçeri süzülen loş ışık mezardaki çok

sayıda cesedi aydınlatıyordu. Koku dayanılmazdı. Açık denizlerdeki fırtınalardan birinde ölmediğime yanıyordum şimdi. Tabuta bırakılan ekmekten ısınp bir çıkış yolu aramaya başladım. Ama bulamadım.

Günler sonra ekmeğimin tümü tükendiğinde mezarın kapısı açıldı. Birini daha gömeceklerdi. Bu kez ölen bir adamdı ve kansı da onunla birlikte mezara konulacaktı. Kadın mezara girer girmez fazla dayanamadı ve öldü. Onun için bırakılan yiyecekler ise benim birkaç gün daha yaşamamı sağladı.

Bir sabah tuhaf bir sesin

ardından kapının yine açıldığını gördüm. *Zaman* yitirmeden kendimi dışarı attım. Sahildeydim. Çıkan ses de mezardaki cesetleri yemeye gelmiş olan bir yaratığın nefesinin sesiydi.

Mezardan kurtulmanın yolunu bulmuştum. Geri dönüp ölülerle birlikte gömülen mücevherlerden ve değerli taşlardan alabildiğim kadar aldım. Tekrar sahile inip yakınlardan geçecek bir gemi beklemeye başladım.

Üçüncü gün limandan kalkan bir gemi sahil boyunca açılırken çılgınlık atarak kendimi fark ettirdim. Az sonra bir filikayla beni aldılar.

Orada ne aradığımı sorduklarında, bir kaza geçirdiğimi ve yüzerek sahile çıktığımı anlattım. Pek inandırıcı bir öykü olmasa da kendi işleri başlarından aşkın olduğundan tüm anlattıklarımı inandılar.

Geminin uğradığı limanlarda mezardan topladıklarımla kazançlı alışverişler yaptım.

Döndüğümde yine zengin bir insandım.

Sağ salim evime dönebilmekten duyduğum şükran borcumu ise zenginliğimi yoksullara dağıtarak bir ölçüde ödemeye çalıştım."

19

Sindbad burada sustu. Konuşuna iyi geceler diledi. Bir kese de altın vermeyi ihmal etmedi tabii.

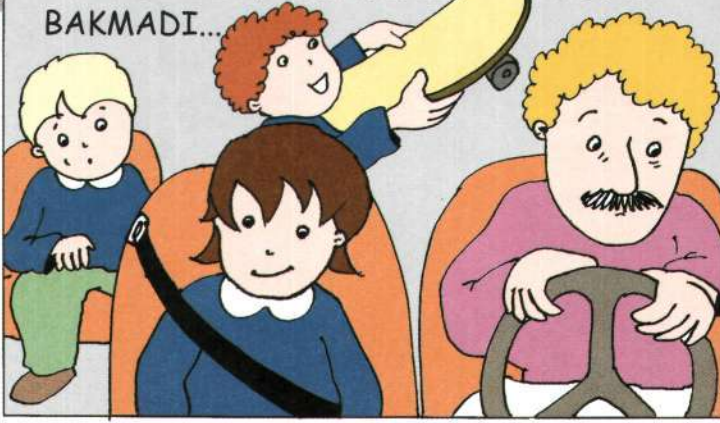
Treasury of Literature for Children.
©Hamlyn, 1983
Türkçesi: Fatih Erdoğan
Resimler: Peter Richardson

Çıkan bölümün özeti mözeti yok. Kitap piyasada satılıyor. Alın okuyun kardeşim! Beni sinirlendirmeyin!..

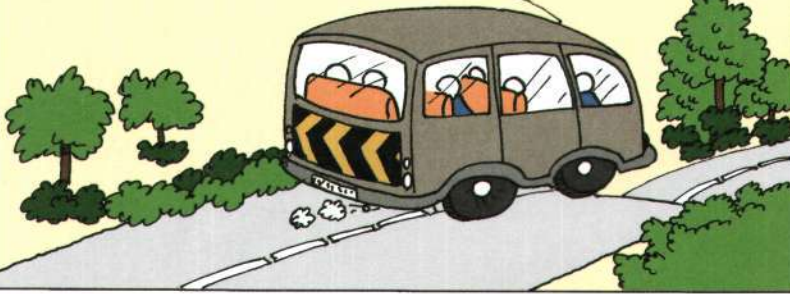
İLKNU, BÜLENTİN HAYRANLIK UYANDIRAN KAYKAYINA DÖNÜP BAKMADI...

BİR KEZ BİLE..

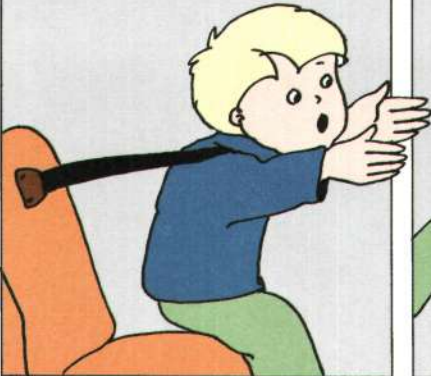
SERVİS ŞOFÖRÜ ÜLKÜ AMCA VİRAJLI ORMAN YOLUNDA HIZLA GİDİYORDU. YILLARDIR KULLANDIĞI BU YOLUN NERESİNDE TÜMSEK VAR, NERESİ ÇUKUR BİLİRDİ. GAZA BASTIKÇA BASIYORDU. BÜLENTİN MİDESİ BULANDI

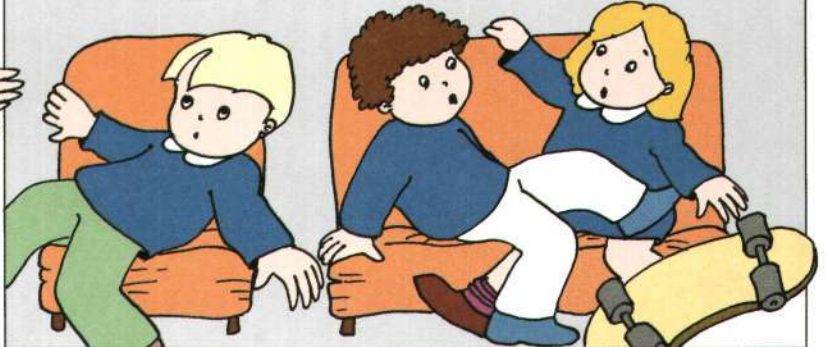
TAM, "ÜLKÜ AMCA BİRAZ YAVAŞI!" DİYECEKTİ Kİ...

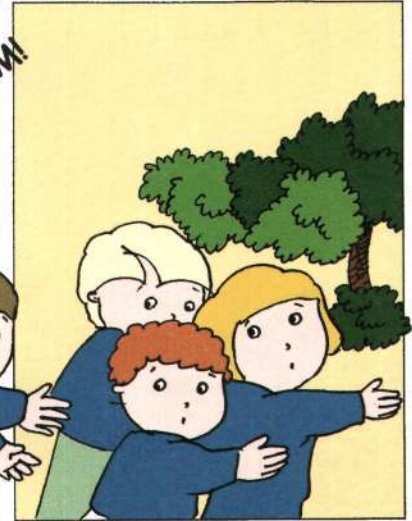
ACI BİR FREN SESİ...

KENDİNİ KOLTUKLARIN ARASINDA BULDU. HERKES BİR YANA SAVRULMUŞTU...

KAYKAY BİR İKİ İLERİ
GERİ YAYLANDI. SONRA,
SANKİ BÜLENTE YARDIM
ETMEYE KARARLIYMIŞ
GİBİ, HIZLA İLERİ
ATILDI.

PEŞİNİZDEYİM
HAYDUTLAR!

EVET!
GOLAY
OLDU!

BEN
BABAMI
İSTİYORUM!

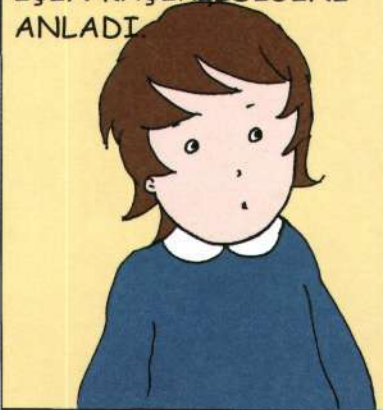

HEH
HEH! KOLAY
OLDU!

BENİM
BABAM VALİ!
SİZİ FENA
YAPAR!

İLKNUR ZATEN
VALİNİN KIZI OLDUĞU
İÇİN KAÇIRILDIĞINI
ANLADI.

VALİNİN
KIZI OLDUĞU
İÇİN KAÇIRDILAR. YA
FİDYE İSTEYECEKLER
YA DA BAŞKA BİR
AMAÇLARI VAR...

ZAVALLI
İLKNUR! NASIL
KURTARACAĞIM
ONU?

DEVAMI GELECEK SAYIDA

BİLİMOYUN

Fatih Erdoğan

ACAR'la birlikte Ozan'dan saklanıyoruz. Ozan odanın içinde bir iki dolaşıp bağırmaya başlayınca ortaya çıkıyoruz tabii. Saklambaç Ozan için henüz erken bir oyun. O daha çok kollarından tutulup havada zıplatılmayı, ya da fırladık gibi döndürülmeyi seviyor. Bir ara o legolarıyla oynarken biz saklambaç oyununu sürdürüyoruz. Acar'ı saklandığı kapının arkasından bulup çıkardığım-
da, "Keşke görünmez olsaydım..." diyor.

"Efendim?"

"Keşke görünmez olsaydım..."

Birden o harika görünmez adamlı filmleri hatırlıyorum. Müthiş bir şey. Ben de hep görünmez olmak isterdim. Düşünsenize, sokakta yürüyorsunuz, ama kimse sizi görmüyor. Bir hanımın yanından geçerken uzanıp çiçekli şapkasını başından alıp, hemen arkasından gelen yaşlıca adamın başına konduruveriyorsunuz. Herhalde esintidendir, deyip gülüyorlar. Sonra manavın önünden geçerken bir avuç erik havalanıyor...

Burada aklım biraz karışıyor. Diyelim ben görünmezim. Erikleri

aldım ve görünmez görünmez yemeğe başladım. Erikler de görünmez değil ya. Ben erikleri yiyorum. Ağzımın içinde erikler parçalanıyor ve yemek borusundan aşağı...

Üff... Anlamak güç. Sonrasını hayal etmek de pek zevkli değil. Birden kart kurt kart kurt... diye sesler duyuyorum. Acar karşıma oturmuş, bir tabağın içinden tuzlanmış erik yiyor. Yani ne

zaman kafam bir şeylere kanışsa Acar gidip yiyecek bir şeyler bulur. En iyisi onun da kafasını karıştırmak. Diyorum ki:

"Demek görünmez adam olmak isterdin..."

"Harika olurdu."

"Bence de."

Böyle derken bir yandan görünmezlikle neler yapabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Birden aklıma önemli konular geliyor.

Örneğin Ankara'ya gidip Bakanlar

Kurulu toplantısına gizlice girebilirim. Toplantı sırasında uyuyanlar olursa onları dürtebilirim. Eğer çocuklarla ilgili yanlış kararlara imza atmak isterlerse ellerini tutarım, bir türlü imza atamazlar.

"İmzanızı bekliyoruz muhterem..."

"Tabii, sayın Başbakan, atmak istiyorum. Ne var ki bir türlü elim varmıyor."

"Ne demek elim varmıyor muhterem, bu konuda yapılmış bir protokol var..."

"Biliyorum efendim, biliyorum da, lakin imzalamak için gerçekten çabalıyorum fakat elim..."

"Anlıyorum. Önümüzdeki ilk toplantıda partiden ihracınızı tavsiye etmek de bana düşer..."

"Ama efendim, gerçekten de elim gitmiyor..."

"Anlıyorum, anlıyorum."

Bu iş hoşuma gitmeye başlıyor. Kültür Bakanlığı'nın kapısından giriyorum. Kütüphanelere alınan dergilerin listesini bulup hemen Kırmızıfare'yi de ekleyiveriyorum.

"Efendim, kütüphanelerden mektup aldım. Kırmızıfare'nin kütüphanelere alınarak çocuklara ulaştırılmasını sağladığınızdan dolayı teşekkür ediyorum."

"Nasıl olur? Böyle bir şey yapmamıştık ki..."

"Yapmışız efendim. Listede var. Lis-

tenin altında da sizin imzanız. Bakın çocuklardan da mektuplar var. Diyorlar ki, okuma zevkini bize Kırmızıfare kazandırdı. Bizi Kırmızıfare'den mahrum etmediğiniz için size minnettar..."

Kurduğum hayalin buraları pek eğlenceli geldiğinden yine Acar'a dönüyorum:

"Görünmez adam olursan göremezsin!"

Acar ağzındaki son eriğin çekirdeğini *tabağa* çıkarıp, "Nasıl yani?" diyor.

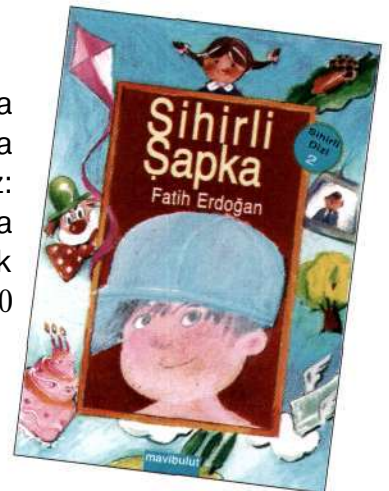
"Görünmez adamlar göremez!" diye tekrarlıyorum.

Derin derin düşünmeye başlıyor. Onu öylece bırakıyorum.

Ne dersiniz? Görünmez adamlar görür mü görmez mi? Görmezse niçin görmez? Cevabınızı bekliyorum.

Not: Görünmez olsanız neler yapardınız? Bana hemen yazın. İlginç olanları dergimize koyalım.

Görünmez olmakla ilgili bir macera okumak isterseniz: Sihirli Şapka Mavibulut Yayıncılık 0212 320 21 30

VAK VAK VRAK VRAK

Vrak, vrak, vrak.
Bir çocuğum var.
Geliriz biz eve.
Vrak, vrak, vrak.
Bir de şu insanlar:
Ne kaba, ne cahil.
Bizi ezip, geçiyordu, birkaç kendini bilmez.
Benim eşim boksör.
Söylesem bii...allah!
Yanar bütün kötü niyetliler.
Ben de kurtulurum, masum insanlar da...
Bazı insanlar: bizi boyar, renkli renkli.
Halbuki ben rengimi severim.
Ben boyanmadım, boyanmamda.
Şu insanların bazıları, bizi sever, doyurur.
Bazıları taşa tutar.
Vrak, vrak, vrak...

Vak,vak,vak
Ben ördeğim.
Ördek demeye, bin şahit lazım.
Yeşil başım var.
Kırmızı gövdem var.
Tupturuncu ayaklarım var.
Dudağım var.
Hem de kocaman.
Gözlerim narin,
Gözlerim siyah
Herkes benim gözlerime hasta.
Kıpkırmızı papyonum var.
Elimde sepetim, giderim pazara.
Tin, tin, tin.
Portakal, elma, armut alırım.
Şapkam rengârenk.
Hanım kıızıym ben, ne de olsa!
Topuklu ayakkabılarımı giyerim.
Vrak, vrak, vrak.
Bir çocuğum var.
Geliriz biz eve.
Bazıları taşa tutar.
Vrak, vrak, vrak...

ANTARKTİKA

Antarktika

Yeryüzünün en güneyinde yer alan beşinci büyük kıtası.

Yüzölçümü 14.200.000 km²'dir.

Yeryüzündeki buz hacminin yaklaşık %90'ı Antarktika'nın hemen hemen tümünü kaplar. Örtünün ortalama kalınlığı yaklaşık 2.000 m'dir. Buzullar ve buz örtüleri

Antarktika kıyası boyunca sürekli buzdağları "doğurarak" denizlere bırakır. Yeryüzünün en soğuk kıtasıdır. Ortalama sıcaklık kış aylarında kıyıda -20°C ile -30°C, iç kesimde -40°C ile -70°C arasında değişir. Yani yeryüzünün bu en büyük buzdolabının sıcaklığı Kuzey Kutbu'ndan ortalama 22 derece daha düşüktür. Bu nedenle bitki örtüsü zengin değildir. Buna karşılık kıtanın kıyılarında ve açık denizlerinde çok sayıda hayvan yaşar. Penguenler, martılar, foklar ve balinalar soğuk, ama besin maddesi açısından zengin Antarktika denizlerindeki planktonları ve balıkları yiyerek yaşamlarını sürdürürler..

Kaynak: Anabritannica, <http://cografyadunyasi.8m.net/>

Sibiry Kurdu (Husky)

Orta büyüklükte, dayanıklı, canlı, hoş görünüşlü, hareketli bir köpektir. Kahverengi ya da parlak mavi gözleri biraz eğiktir ve dostça bir ifade taşır. Kulakları başın biraz üst kısmında ve diktir. Kuyruğu kurdunkine benzer, sırta doğru kıvrık durur. Tüyleri yumuşak, derisi kalındır. Şiddetli soğuğa (-50, -60 derece santigrat) dayanır. Kurt grisinden gümüş griye, beyaz desenli açık kum renginden siyaha kadar her renk olabilir.

Kaynak: www.friendsvet.com

Ördek

Anatinae altfamilyasını oluşturan 108 su kuşu türünün ortak adıdır. Familyasının öbür üyeleri olan kuğu ve kazlara göre daha küçük yapılı ve kısa boyunludur. Bacakları gövdelerinin arkasında yer aldığından paytak yürürler. Çoğu erkek ördek yılda iki kez tüy değiştirir. Bazı ördekler yılda ortalama 300 yumurta yapabilir.

Kaynak: Anabritannica

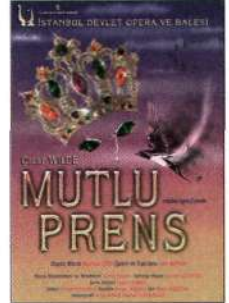

Oscar Wilde'in MUTLU PRENS öyküsünü okumuşsunuzdur. İşte bu öyküyü İstanbul Devlet Opera ve Balesi müzikli oyun olarak sahneliyor. Sevgi, bağlılık, paylaşım, vefa ve buna benzer nice insani duygunun öne çıkarıldığı sıcacık bir öykü bu. Sizleri sadece bilgilendirmeyi değil, aynı zamanda eğlendirmeyi de amaç edinerek hazırlanmış bu müzikali sadece sizler değil, anne ve babalarınız da beğenerek izleyebilir.

28

MUTLU PRENS

Metin: Oscar WILDE • Çeviri ve Uyarlama: Işık NOYAN • Müzik: Hüseyin ÇEBİ Tür: Müzikal Öykü 2 perde Tarih: 22 Nisan Cumartesi ve 29 Nisan Cumartesi • Yer: İstanbul Devlet Opera ve Balesi Konser Salonu • Telefon:(0 212) 245 1636

Saint Saëns'in ünlü kitabı Hayvanlar Karnavalı dünyada ilk kez Süzerine yazılan sözlerle koro eşliğinde seslendirilecek. 5-21 yaş arası çocuk ve gençlerin oluşturduğu koroporte, orkestra eşliğinde sahnede şarkı söyleyip dans edecek, kukla oynatacak.

HAYVANLAR KARNAVALI Yönetmen: Işıl KASAPOĞLU • Uyarlayan: Yaprak SANDALCI Anlatıcı: Ayla ALGAN Tür: Oyunlu Müzik »Tarih: 9 Nisan Pazar »Yer: İş Kuleleri, Kule 1 Kat:17 •Telefon: 0212 316 10 83-84

Filmin Adı: KUTUP MACERASI
Yönetmen: Frank Marshall
Oyuncular: Paul Walker, Jason Biggs, Bruce Greenwood, Moon Bloodgood
Tür: Macera

KONUSU: Antarktika'nın buzlu ve fırtınalı dünyasını arka planına alan Kutup Macerası'nda "dünyanın dibi" olarak bilinen bu kıtada mahsur kalınca hepsi birer kahramana dönüşen sekiz köpeğin ve onları kurtarmak için ölümü Söze alan bir adamın öyküsü anlatılıyor.

Kaşifler ve bilim adamlarından oluşan bir ekibin araştırma görevine çıktığı Antarktika'da çok şiddetli kış koşulları hüküm sürmektedir. Ekipteki kurtarma rehberi Jerry, haritacı Cooper ve tecrübeli jeolog Davis ölümcül bir kazadan sekiz kızak köpeğinin sayesinde yeni kurtulmuşlardır. Oradan bir an önce uzaklaşmak zorunda kaldıkları için sevgili köpeklerini donmuş arazide terk etmek zorunda kalırlar. Giderken geri döneceklerine dair söz vermişlerdir.

Antarktika'da yüzyılın en büyük fırtınası yaklaşırken her türlü ulaşım imkânı kesilmiştir. Buzlar arasında mahsur kalan köpekler, yüzyılın en acımasız kışına karşı yaşam mücadelesi vermektedir. Bu arada sevgili köpeklerini geride bırakan Jerry, maceraperest ruhlu güzel pilot

Katie'nin yardımıyla olanaksız gibi görünen bir kurtarma operasyonuna girişmek üzeredir.

Aralarında sarsılmaz dostluk bağları bulunan insanlarla köpekler, Antarktika'nın görkemli ama bir o kadar da acımasız doğasında birbirlerine yeniden kavuşabilmek adına cesaret, dayanıklılık ve inanç gerektiren çok büyük bir yolculuğa çıkacaklardır.

Köpekleri ya da macera filmlerini seviyor, Antarktika'yı merak ediyorsanız 21 Nisan'dan itibaren izleyebilirsiniz.

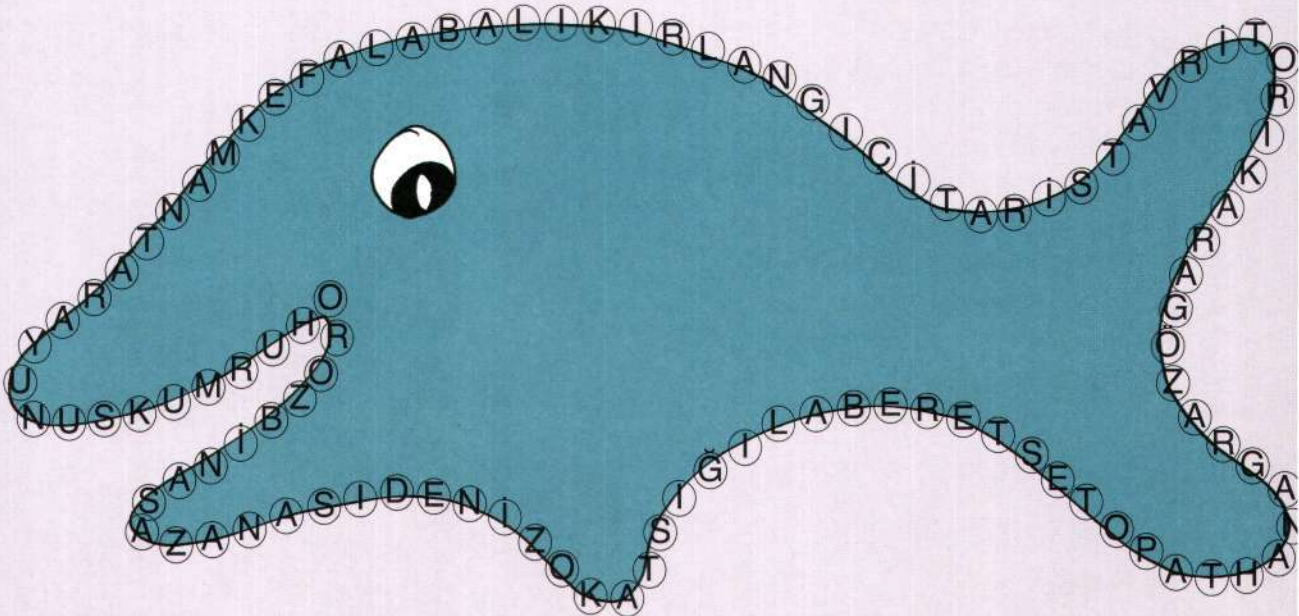
İyi seyirler!

29

Sevgili Kırmızıfare. Ben senin bir hayranım. Duyduğuma göre çok eğlenceli ve harika bir fareymişsin. Seni seven herkese ayda bir uğrayıp onlara güzel şeyler anlatıyormuşsun. Ama neden benim evime hiç gelmedin? Madem sen gelmiyorsun bir gün evinde seni ziyaret etmek isterim. Sana harika masallar anlatacağım. Aylardır ağzıma bir lokma farecik bile koymadığım konusundaki söylentilere sakın inanma. Bunlar beni kıskanan kedi düşmanlarının uydurması. Söyledikleri gibi farelere, özellikle de kırmızı olanlara düşkün olduğumu söyleyenlere bakma. Bir fare yakalamak için akıl almaz kurnazlıklar düşündüğümü söyleyenler de saçmıyor. Ben senin bütün bunlara inanacağını hiç sanmıyorum. Çünkü sen harika bir faresin. En kısa zamanda görüşmek üzere.

Bu ayki oyunumuz suda yaşayan hayvanlarla ilgili. Bakalım aşağıdaki kutucaklarda bu hayvanlardan kaçını bulabileceksiniz. Ama dikkat edin bazı sözcükler iyice birbirine geçmiş olabilir.

BLMC

Çöz,
gönder,
kitap kazan!

Ocak sayısındaki
bulmacayı çözerek
bizden kitap
kazananlar:
Muhammed Taş /
Gülrihal Öz/
Serkan Safçı / Melik
Bike Aydın

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

SOLDAN SAĞA:

1.Toprak kayması. /
"... büyücüsü" Bir
kitap adı. 2. Yazılı

bir metni çözümleyerek sese çevirmek. 3. Oyuncuların sahnede yaptıkları iş.
/ Bir tür füze. 4. Yeryüzündeki beş büyük kara parçasının her biri. /
İlkbaharda toprakta yeşeren küçük bitkilerin genel adı. 5. Evlerde oda
kapılarının açıldığı geniş yer. / "Tanı" nın sessiz harfleri. / "Kaya"nın ilk
hecesi. 6. İşçinin eşanlamlısı. / Su. 7. Bir element. /Avuç içi. 8. Dağlarda
yaşayan soyguncu. 9. Oyundan çıkarılma. / Utanma. 10. Karadeniz
bölgesine özgü küçük tekne. / Bir at türü.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: 1. Asya'da bir kent. / Bir besin maddesi. 2. Bir
ülkenin üretme ve bunları bölüşme biçimlerinden doğan ilişkilerin tümü. / Bir
nota. 3. Yulaf ekme işi. 4. İlaç, merhem. / Kalın ve yüksek duvarlı taş yapı. /
"Nane"nin ilk hecesi. 5. Antalya'da bir plaj adı. /Acı, dert. 6. Bir çalgıyı
doğru ses vermesi için ayarlama işi. / Elle tutulabilen cansız varlık, nesne,
eşya. 7. Söylenenin gerçek olduğuna inanmak. 8. Bir nota. / Bir hayvan.
9.Doymuş olan. / Bir organımız. 10. "Zar"ın ilk iki harfi. / Dilimizle
algıladığımız şey. / Bir hayvan.

Adres: Perpa B Blok Kat:11 No:1930 Okmeydanı İstanbul
Tel:0212 320 21 30

Kerimen Abla'nın Kitap Sofrası

Kitabın Adı:
Ay Kaç Yaşında?
Yayınevi:
Uçanbalık
Tür Şiir
• 64 sayfa
• 10 yaş ve üstü
• ISBN 975-587-102-0
• 15X20,5 cm

Yazan:
Mavisel
Yener

Resimleyen:
Mustafa
Delioğlu

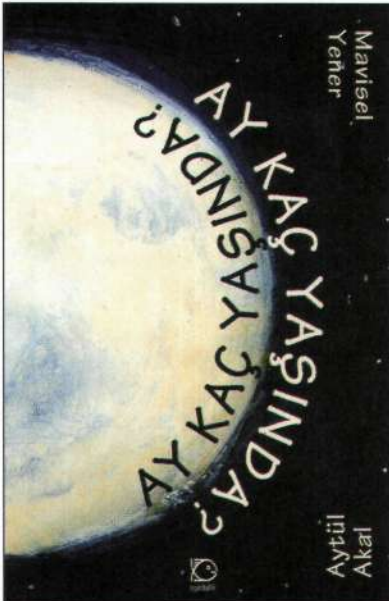
Yazan:
Aytül
Akal

32

Şiir diye bir şey varmış arkadaşlar! Daha doğrusu, olduğunu biliyordum da unutmuşum nedense. Şiiri hatırlamamın nedeni geçenlerde okuduğum bir şiir kitabı. Kitabı görünce biraz şaşırdım. "Bu nasıl bir kitap böyle?" dedim, "Kapağı tersine..." Sonra kapağı açtım, bir sıcaklık vurdu yüzüme. Daha sonra sayfaları çevirmeye başladım. "Ay ne güzel resimler bunlar! Aaa, nasıl da alt alta yazmışlar cümleleri derken, okumaya başladım.

İşte o zaman kelimeler, cümleler (her nasıl yapıyorlarsa yapıyorlar işte) beni alıp taa gökyüzüne, oradan Ay'a, Güneş'e ve yıldızlara çıkardılar. Dahası dağa, taş, toprağa karıştırdılar. Kalbim küt küt atmaya başladı heyecandan. "Yağmur" başladı

sonra. "Kelebek'i "Şemsiye"min altına aldım, "Rüzgâr" bizi "Güneş'in Doğum Günü"ne götürdü. Yolda "Kayaya Sorular" sorduk; "Kuşlu Sorular", "Köpekli Sorular"... Söyleyemedi "Ay Kaç Yaşında?", "Güneş Kaç Yaşında?" Güneş'e "Akvaryum" hediye ettim, Ay'a "Bisiklet". Dönüşte köşe bucak gezdim yeryüzünü ve evreni. Bir sürü soru sordum herkese, daha çok da kendime... "Neden daha çok şiir okumuyorum?" Dayanamadım derginin başına bu kitaptan bir de şiir koydum. Eğer siz de benim gibi şiiri unutmaya başlayanlardansanız o şiiri okuyarak başlayın işe. Sonra zaten kendinize soracaksınız bu soruyu ve vakit kaybetmeden bu kitabı okuyacaksınız.

iyi çocuk kitabının adresi

www.binbirkitap.com

özenle seçilmiş...
indirimli...

BAZI ŞEYLER HAŞTA OLMAYA DEĞER!

